

En toen kreeg ik ook nog kanker.

Na alles wat er was gebeurd, was dat de druppel. Ik voelde me in de steek gelaten door God. Waar had ik dit aan verdiend? Dat waren gedachten die diep in mij leefden. Uiterlijk ging ik de tegenslagen positief en met humor tegemoet. Met hulp van familie en vrienden heb ik het nog een aantal jaren gered.

Toen was de rek eruit. De grote vragen die ik had, waren niet meer te onderdrukken. Wat kon de bedoeling zijn van al die sores. Waar was God? Ik voelde niets van Hem! Gelukkig heeft een vriendin toen de dominee gewaarschuwd. In de gesprekken met hem kwam alle boosheid, verdriet en angst op tafel. Ook trokken we samen de conclusie dat er meer zorg nodig was.

Zo kwam ik bij de Herberg. In het intakegesprek werd duidelijk dat een verblijf in Oosterbeek waarschijnlijk wel iets voor mij zou kunnen betekenen. Vooral omdat ik pastorale zorg zocht. Naast de rust en tijd om na te denken, was het voor mij goed om telkens weer terug te kunnen vallen om de gastvrouwen en -mannen. Deze mensen en mijn persoonlijk begeleider gaven me de ruimte die ik nodig had. Ik kreeg eyeopeners aangereikt waar ik wat mee kon. Ik leerde kijken vanuit Bijbels perspectief, hoe ik als mens verder kon gaan met God en met mezelf. Door de begeleiding heen liet God zien dat Hij nooit loslaat, ook al voelde ik het wel zo. Wat mij heel goed beviel was het feit dat ik rechtstreeks aangesproken werd op mijn geloof. Dat was lang niet altijd gemakkelijk, maar voor mij heel heilzaam.

Langzamerhand, met veel ruggensteun, maar zonder gepreek, kreeg ik weer vastere grond onder de voeten. Mijn leven kreeg weer perspectief en ik ontving ruimte om stappen te zetten die ertoe hebben bij bijgedragen, dat ik de problemen van elke dag beter kan hanteren. De omstandigheden zijn niet veranderd. Maar ik kan met Gods hulp weer verder. Daar heeft het verblijf in de Herberg aan toe bijgedragen.

Ria Bredewout